

We
Hunt
the
Flame

Lángvadászok

HAFSAH FAIZAL

We
Hunt
the
Flame

The title 'We Hunt the Flame' is written in a highly decorative, black calligraphic font. The letters are thick and feature elegant, sweeping flourishes. The 'W' has a large, open loop on its right side. The 'H' has a small diamond-shaped mark on its upper left curve. The 'F' has a long, thin vertical stroke that ends in a downward-pointing arrowhead. The 'l' has a large, open loop on its right side. The 'e' has a small, open loop on its right side. The 'H' and 'l' are connected to the 'F' and 'e' respectively. The 'Flame' is written in a similar style, with the 'F' having a long, thin vertical stroke that ends in a downward-pointing arrowhead. The 'l' has a large, open loop on its right side. The 'e' has a small, open loop on its right side. The 'Flame' is written in a similar style, with the 'F' having a long, thin vertical stroke that ends in a downward-pointing arrowhead. The 'l' has a large, open loop on its right side. The 'e' has a small, open loop on its right side.

Lángvadászok

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Hafsah Faizal: *We Hunt the Flame – Sands of Arawiya Book 1*
First published in 2019 by Farrar Straus Giroux
Books for Young Readers, an imprint of Macmillan
Children's Publishing Group, LLC

FORDÍTOTTA
Farkas Veronika

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Simón Prades

ISBN 978-615-640-719-1

Minden jog fenntartva

© Hafsah Faizal 2019
Térkép © Virginia Allyn
© Ventus Libro Kiadó 2024
© Hungarian translation Farkas Veronika 2024

*Anyámnak,
amiért megformálta a szívemet,
és apámnak,
amiért megacélozta*

*A szeretet a gyermekeké – mondta a lány.
A halál a bolondoké – mondta az árnyék.
Az én sorsom a sötétség – mondta a fiú.
Az én végzetem a hűség – mondta a sas.
A mi fátumunk a szenvedés – mondta a szépség.*

És mindnyájan hatalmasat tévedtek.

Anadil

Abal

Albena

Wadi-tenger

Alderamin

Busztaság

Almas

HESSA-SZIGETEK

Sharr

Baransea-tenger

ABIA-FOLYÓ

Pelusia

Guljul

Zaram

Arawirja

Astaa

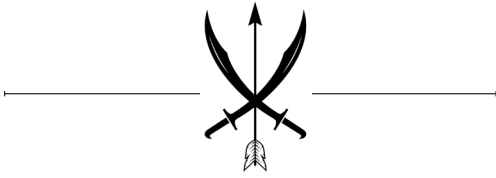

Afya

Asma

I. FELVONÁS

EZÜSTÖS, MINT A HOLDSARLÓ

1. FEJEZET

SOKAN AZÉRT MARADNAK ÉLETBEN, MERT Ő ŐL. És ha ez azt jelenti, hogy be kell merészkednie az Arzba, ahova még a nap se mer be-sütni, akkor legyen.

Amikor jó napja volt, Zafira bint Iskandar azon merengett, hogy ő még a napnál is bátrabb. De legtöbbször alig várta, hogy maga mögött tudhassa az örökzöld Arzot, és inkább a kalifátus síkságait választotta a *daama** hóval meg mindennel együtt.

Ez is azok közé a napok közé tartozott, a tenyerébe simuló, érdes agancsok ellenére. Kisétált az erdő elátkozott börtönéből, és úgy tett, mintha a feladata befejezése miatt sóhajтана, nem pedig a szívében feszülő félelem miatt. A reggeli napfény örömmel üdvözölte a csókjaival.

Neked is marhaba, te gyáva.

Demenhur kalifátusában mindig erőtlenül süttött a nap, mert nem tudta, mihez kezdjen a hóval, amit a homok helyén talált.

Zafira előtt simán és makulátlanul terült el ez a hóféhér tenger, ami néhány pillanatnyi örömet adott neki nagy magánya közepete, noha a lábujjait már nem is érezte, és a levegő szétmarta az orrát. Egy olyan kalifátusban, ahol bármikor a nők ellen fordíthatják

* Átkozott.

a saját tetteiket, egyáltalán nem könnyű feladat férfinak álcázni magát, főleg ilyen nőies idomokkal, hanggal és járással.

Zafira maga után vonszolta a szarvast, ami még gőzölgött a háta mögött. A havat hátborzongató vörösség mocskolta be. A levegőben valaminek az ígérete rejlett, ahogy a föld mozdulatlanságában és a fák suttogásában is.

Nincs semmi baj. A paranoia hajlamos akkor megjelenni, amikor a legkevésbé hiányzik. Zafira meggyőzte magát arról, hogy csak a közeledő esküvő miatt tombolnak benne az érzelmek, és ennyi.

Szukkar felnyihogott a korhadt oszlop mellett, amelyhez kikötötte. Fehér szőrével szinte beleolvadt a hóba. Miközben Zafira gyorsan a nyergéhez kötözte a szarvast, a paripa mozdulatlan maradt – pont olyan édes volt a természete is, mint a neve.

– Ma sikeres vadászatunk volt – mondta a lány a lónak, aki nem segített neki, majd a hátára lendült.

Szukkar nem reagált. Úgy bámulta a távoli Arzot, mintha bármelyik pillanatban kiugorhatna onnan egy *ifrit*,* hogy egészben lenyelje.

– Gyáva – mondta a gazdája fagyos mosollyal.

Arawiya mind az öt kalifátusa félt az Arztól, ami az összeset körülvette. Azóta szenvedtek ettől az átoktól, hogy megfosztották a földjüket a mágiától. *Baba*** azt tanította Zafirának, hogy az Arz sok tekintetben csak egy szokványos erdő. Ő mutatta meg a lányának, hogyan használhatja, és olyan módszerekbe avatta be, amelyekkel – hite szerint – meg lehetett szelídíteni, noha igazából nem lehetett. Senki nem tudja megszelídíteni.

Baba halála is ezt bizonyította.

Zafira elfordította Szukkart az erdőtől, és a tisztás felé irányította, Demenhur belseje felé. De az Arz mindig kikövetelt tőle egy utolsó pillantást, úgymint megállt, és hátrafordult.

* Alakváltó démon.

** Apa.

Az Arz őt nézte. Lélegzett. Csontvázfái göcsörtös ujjakkal nyúltak utána az örvénylő árnyékok közül.

Egyesek szerint az erdő úgy lakomázott az emberekből, ahogy a keselyűk a holtakból. Zafira mégis újra és újra visszatért ide vadászni. Tudta, hogy bármelyik alkalom az utolsó lehet, és bár esküdözött, hogy nem fél, attól rettegett a legjobban, hogy eltéved benne.

De akkor is. Valami, ami a lelke mélyén lüktetett, élvezte ezeket a látogatásokat. Zafira gyűlölte az Arzot, mégis hevesen vágyakozott utána.

– Ahh, rengeteget bámulhatjuk még az Arzot minden egyes *daama* napon – sügta Szukkarnak remegő hangon. – Most vissza kell érnünk az esküvőre, különben Yasmine a fejünket veszi.

Nem mintha Szukkart ez érdekelte volna. Zafira csettintett a nyelvével, és megsarkantyúzta a lovát. Ahogy egyre távolabb kerültek az Arztól, a paripa izmaiból fokozatosan eltűnt a feszültség.

Aztán egyszer csak a levegő elnehezedett valakinek a megjelenésétől.

Zafira megborzongott, és riadtan hátrapillantott a válla felett. Az Arz szinte lélegzet-visszafojtva meredt vissza rá. Nem – bárki is érkezett, az itt volt, Demenhurban, és majdnem olyan hangtalanul mozgott, mint maga Zafira.

Majdnem.

Ha volt valami, amitől jobban tartott, mint hogy eltéved az Arzban, az az volt, hogy találkozik egy férfival, aki be tudja bizonyítani, hogy ő nem vadász, hanem *vadásznő*, egy tizenhét éves lány, aki az apja csuklyás köpenye alá bújik minden egyes alkalommal, amikor az erdőbe indul. Megszégyenül, ráadásul a diadalait is elveszít tőle – kíméletlenül leleplezik a kilétét. A pusztá gondolatára is összeszorult a szíve, és valamivel gyorsabban kezdett dobogni.

Megfordította Szukkart, hogy az Arz felé nézzen, és rugdosni kezdte a habozó lovat, miközben halk utasítás szállt felé a szélben, kivehetetlen szavakkal.

– *Jalla!** – biztatta az állatot feszült hangon.

Szukkar megrázta a sörényét, és tiltakozás nélkül vágatni kezdett. Amikor az erdő közelébe értek, elsötétült a levegő. Zafira a halálos veszély első jelére furcsa módon az ismeretlen felé kezdett menekülni.

A hideg levegő a lány arcába mart. A jobb oldalán egy elmosódott fekete alak száguldott el, majd a bal oldalán is. *Lovak.* Zafira az ajkába harapott, és közéjük terelte Szukkart, majd behúzta a fejét, amikor valami felé lendült.

– *Kif!*** – kiáltott valaki, de ki lenne olyan ostoba, hogy *megálljon?*

Szukkar. A ló mozdulatlaná dermedt az Arz határán, és Zafira megrándult a nyergében – ez pofonként emlékeztette arra, hogy a hátasa még soha nem merészkedett ilyen közel az erdőhöz. A fa és a bomlás savanyú szaga még eltompult érzékszervein is áthatolt.

– *Laa.**** Ne most, te nyomorult! – sziszegte.

Szukkar hátravetette a fejét, de nem engedelmeskedett. Zafira csak bámult a néma sötétségbe, és elállt a lélegzete. Az Arznak nem szabad hátat fordítani; oda nem szabad gyanútlanul és figyelmen kívül besétálni, és...

Bár a ló hevesen tiltakozott, Zafira visszafordította Szukkart.

A szél hidegen és élesen süvöltött körülötte. Zafira nagyon is tudatában volt annak, hogy az Arz lihegését érzi a nyakában. Egészen addig, amíg meg nem látta a két lovat, amelyek alig négy lépésre horkantgattak tőle, olyan feketén, mint az éjszaka, robusztus testükön láncinggel. Katonai lovak voltak, melyeket csak egy helyen tenyésztettek: a szomszédos Sarasin Kalifátusban.

Vagy talán a szultán helyőrségében. Nehezen lehetett volna megmondani, hogy melyikben, mert Arawiya szultánja nemrég

* Nyomás!

** Állj!

*** Nem.

hidegvérrel megölte Sarasin kalifáját, majd törvényellenesen elfoglalta a földjét, és magához ragadta a hadseregét, amire nem volt szüksége, tekintve, hogy Arawiyát ő irányította, és a szultáni testőrség is a rendelkezésére állt. A kalifák egyensúlyt biztosítottak. Nem azért léteztek, hogy a szultán *megölje* őket.

A lovon ülő férfiak csupasz karján csak úgy dagadtak az izmok, arcukat éles ráncok barázdálták. A bőrszínük arra utalt, hogy sok időt töltenek a napon abban a sivatagban, ami után Zafira vágyakozott.

– *Jalla*, vadász – mondta a nagyobb férfi, mintha jámbor marhának nézné őt. Zafira tekintete a kezében tartott szablyára tévedt.

Amennyiben lett volna bármi kétsége afelől, hogy honnan jöttek ezek a katonák, a férfi hangszíne elárulta volna. Zafira torka összeszorult. A pletykás demenhunok veszélye egy dolog, a szaraszínok fenyegetése egészen más.

Zafira lehajtotta a fejét, hogy a csuklyája jobban eltakarja az arcát. Eddig csak a sötétségben kellett bátornak lennie, csak nyulakat és őzeket ölt. Még soha nem nézett szembe karddal.

De a két férfi a helyzeti előnye ellenére is tartotta tőle a távolságot. Még ők is féltek az Arztól.

Zafira felszegte az állát.

– Miért? – kérdezte a váratlan szélsüvítésben.

Neki emberekről kellett gondoskodnia, és elbúcsúznia egy menyasszonytól, aki olyan szép, mint maga a hold. *Miért pont én?*

– Hogy találkozz a szultánnal – válaszolta a kisebbik férfi.

A szultánnal? Jóságos ég. Az a férfi több ujjat levágott, mint ahány haja szála kihullott valaha. Sokan azt mondták, hogy régen rendes ember volt, de Zafira nem igazán tudta ezt elhinni, mivel szaraszínok született, és a szaraszínoknak, mint azt Zafira születése óta hallgatta, fikarcnyi jóság sem szorult a szívébe.

Ismét fellángolt benne a pánik, de visszafogta a hangját.

– Ha a szultán látni akarna, akkor levéllel tisztelt volna meg, nem a kutyáit küldi a nyakamba. Én nem vagyok bűnöző.

A kisebbik férfi a hasonlattól felháborodottan kinyitotta a száját, de a másik csak még szorosabban markolta a pengéjét, és közelebb lépett Zafirához.

– Ez nem kérés. – Kicsit elhallgatott, mintha rájött volna, hogy az Arz miatt nem tud még közelebb menni. – *Jalla*. Gyere ide.

Nem. Lennie kell valamilyen kiútnak – gondolta Zafira összeszorított szájjal. Ha valami, amiről a szaraszinok híresek a barbárságukon kívül, az a büszkeségük.

Édes semmiségeket suttogott Szukkar fülébe. Talán a katonák, vagy a robusztus és félelmetes lovaik miatt, de hűségés hátasa hátrálni kezdett. Még soha nem ment ilyen közel az Arzhoz, és Zafira nem akarta még jobban megkínózni. Ferde mosolyt vetett a férfiakra a hidegtől kicserepedett és minden bizonnyal színtelen ajkával.

– Gyertek, és kapjatok el!

– Nincs hova menekülnöd!

– Elfelejtettél valamit, szaraszin. Az Arz az én második otthonom.

Ezzel megsimogatta Szukkar sörényét, és a szívét megacélozva ösztökélte a lovat a sötétségbe, ami egészben elnyelte őt.

Zafira nagyon igyekezett nem észrevenni, hogyan köszönti őt az erdő, milyen kéjesen suttog a fülébe, amitől felkorbácsolódik a vére, és éhezni kezdenek az erei.

A sötét fák kísértetiesen és hajthatatlanul álltak körülötte éles, csillogó leveleikkel. Zafira lódobogást hallott a távolból, ami arra utalt, hogy a szaraszinok követték. Szukkar patái alatt indák ropogtak, és Zafira szinte vaknak érezte magát a sötétségben.

Szukkar, a riadt zihálását leszámítva, szerencsére néma csendben maradt, miközben Zafira zakatoló szívvel hegyezte a fülét. Az üldözői a félelmük ellenére *valóban* követték, mert a büszkeség veszedelmes dolog.

A lány fülében azonban csak csend dobolt – ugyanaz a csend, ami egy pillanattal azután szokott, hogy egy pengét kivonnak a hüvelyből. Vagy a szél első üvöltése után.

A katonák eltűntek.

Zafira életében először értékelte ilyen nagyra az Arz félelmetes, kiszámíthatatlan furcsaságát, amivel likvidálta az üldözőit. Azt sem lehetett kizárni, hogy a két szaraszin csak néhány arasznyira van tőlük, de ezt egyikük sem vette volna észre soha. Az Arz már csak ilyen. Ezért nem tértek vissza sokan azok közül, akik beléptek ide – mert *nem találtak ki*.

Kelet felől halk szisszenés hangzott fel, és Szukkar megdermedt. Zafira nem sokat látott a hófehér bundájából, de annyiszor járt már itt, hogy pengeélessé vált a hallása. A fülével „látott” az Arzban. Pillanatnyilag léptek visszhangját hallotta, és érezte, hogy a hőmérséklet zuhanni kezd.

– Ideje hazamenni – dünnyögte, és Szukkar megborzongott, miközben a lány kezétől vezetve előreóvakodott. Zafira a szívében sustorgó hangra hallgatott, és a lova csak akkor nyugodott meg, amikor ő is megmozdult.

A sötétség lágyan kéklő égnek és a nap távoli lüktetésének adta át a helyét. Zafira azonnal megérezte a tátongó ürességet, ahogy a hideg fémszagúan és némi borostyánaromával csípni kezdte az orrát.

Úgy tűnt, a szaraszinok nem voltak ilyen szerencsések. Mikor lovagolhattak be az Arzba? Legfeljebb húsz perc telhetett el azóta, de a nap állásából úgy tűnt, mintha legalább egy órával később lenne.

Zafira nem akarta megtudni, hogy tényleg a szultán üzent-e neki. És ha igen, *miért*. Erre a *miértre* horkantott fel alatta Szukkar, akinek mindig működtek a megérezései. *Egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk* – sugallta a horkantás.

Ahol korábban a katonai lovak álltak, azt most sima hó borította, és...

Zafira megrántotta Szukkar kantárját.

Egy nő állt a fehér síkságon.

Súlyos szürke... Nem, igazából csillogó *ezüstszínű* köpeny nyugodott karcsú vállán hosszú, vörös ruhája felett. Csuklyája alig takarta döbbenetes *színű* haját, ami éppen olyan fehér volt, mint a hó. Ajka vörösben játszott, véres sebnek tűnt.

Zafira megesküdtött volna, hogy pár pillanattal korábban még nem volt ott. Zakatolni kezdett a *szíve*.

Az Arz romlásba dönti a tétlen elmét.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen gyorsan ölsz...? – szólalt meg a nő selymes hangon.

Az Arz hangot is ad a látomásoknak?

– Én nem vagyok haszaszin. Csak elmenekültem előlük – felelte Zafira, mert későn jutott eszébe, hogy nem kellene szóba állnia egy látomással. De tényleg nem ő ölte meg azokat a katonákat... Vagy igen?

– Rafinált megoldás. – A nő egy kis szünet után elmosolyodott. – Te tényleg ép elmével és egy darabban jössz ki onnan.

A nő köpenyébe belekapott a szél, sötét tekintetében félelem és – *egkek!* – rajongás csillogott, miközben végignézett a fák első során.

Egyszer csak elhalványult az alakja, majd ismét kiélesedett. Valódi is volt, és nem is.

– Nagyon hasonlít a Sharr-ra, nem? – Megrázta a fejét, miközben minden mozdulata kiszámítottnak tűnt.

A Sharr említésére félelem futott végig Zafira bőre alatt.

– Ó, hogy is kérdezhetek ilyet? – folytatta a nő. – Te még nem jártál a szigeten.

Te tényleg létezel? – kérdezte volna Zafira legszívesebben.

– Ki vagy te? – érdeklődött inkább.

A nő rászegezte szikrázó tekintetét, és két kezét összekulcsolta.

Őt nem csípi a hideg? Zafira szorosabban kezdte markolni Szukkar kantárját.

– Árudd el nekem, miért vadászol?

– A népemért. Hogy élelmet adhassak nekik – válaszolta Zafira, miközben sajgott a háta, és a szarvas is búzlótt már.

A nő kicsit elfintorodva csettintett a nyelvével, mire Szukkar megremegett.

– Senki nem lehet ennyire tiszta. – Zafira biztosan pisloghatott, mert a nő egyszer csak közelebb került hozzá. Egy újabb akaratlan pislogás, és a nő ismét eltávolodott. – Te hallod az oroszlán ordítását? Az ő hívásának engedelmessz?

Honnan került elő ez a bolond?

– A fogadó a *szukban** van, ha még több *arakra* vágynál – mondta Zafira, de csípős nyelvét kicsit megbénította a torkában támadt gombóc.

A nő felnevetett, csilingelő hangja megdermesztette a levegőt. A következő pillanatban árnyékba borult a hó. Feketeség itatta át a fehérséget, és sötét pászmák nyúltak a lány bokája felé.

– Kedves Vadászlány, egy ilyen nőnek, mint én, nincs szüksége italra.

Vadászlány. Zafira kezéből kiesett a kantár.

– Honnan... – kezdte, de torkán akadt a szó.

A nő ajka mosolyra húzódott, Zafira szíve pedig elfacsarodott. A mosoly mintha azt sugallta volna, hogy az összes titkát ismerik, és hogy senki nincs biztonságban.

– Te mindig megtalálsz az utat, Zafira bint Iskandar – felelte a nő. Szinte bánatosan csengett a hangja, bár a szeme csillanása rá-cáfolt erre. – Elveszve kellett volna maradnod, elátkozott gyermek.

Ezzel a nő megfordult, és a köpenye ezüstösen felvillant.

Zafira biztosan ismét pisloghatott, mert a nő hirtelen eltűnt...

Zafira szíve a torkában dobogott. A neve. Az a mosoly. Semmi nyoma nem maradt a feketeségnek, és az ezüstsínű köpenynek sem. A hó makulátlanul csillogott, és az agyában is ellazultak a karmok.

* Piacon.

Szukkar a következő pillanatban vágatni kezdett, még mielőtt a lány újra megfoghatta volna a kantárját.

Zafira kiabálva kapálózott, kihúzta magát, nehogy lezuhanjon a hóba, de a lova eszeveszetten rohant tovább, amíg le nem értek a lejtő aljára, és botladozva meg nem álltak. Meghúzta a kantárt, és addig átkozódott, amíg Szukkar egy felháborodott horkantás kíséretében le nem szegte a fejét. *Mély levegő. Szedd össze magad!* Visszanézett az erdő örök sötéttségére, de sehol nem látta a nőt. Szinte úgy érezte, mintha csak a képzelete szüleménye lett volna az egész jelenetet.

És talán így is volt. Zafira mindenki másnál jobban ismerte az Arzot, vagyis tisztában volt azzal, hogy *soha* senki nem tudhatja meg a titkait. Ha megbízna a gonosz erdőben, az kínhalálhoz vezetne.

„Te hallod az oroszlán ordítását?”

Zafira semmi ilyesmit nem hallott, valami más hívogatta a sötétségből. Minden egyes látogatása után egyre erősebben. Mintha a szíve egyik húrja beakadt volna valamibe az erdőben, és folyamatosan vissza akarta volna húzni.

Mély levegőt vett – csak kimerültségében hallucinálta azt a nőt, és ennyi.

Késésben volt, ezért frusztráltan irányba állította Szukkart. Még át kellett öltöznie, és megjelennie egy esküvőn.

2. FEJEZET

SOKAN AZÉRT HALNAK MEG, MERT Ő ÉL. És ha csak így lehet élni, akkor így fog.

A szomszédos Demenhur Kalifátusban különösen erős hóvihar dúlt három nappal korábban, amitől Sarasinban is lehűlt a hőmérséklet. Nasir csontjai beleremegtek a sivatagi hőség és a hideg fuvallatok keverékébe, mégis itt állt, távol az otthonától, a Szultán Helyőrségétől, attól a kis földdarabtól, ahonnan a szultán Arawiya öt kalifátusát irányította.

Nasirt mindig egyfajta mély nosztalgia töltötte el a sarasini küldetésein, amit egyáltalán nem értett. Bár soha nem élt itt, a vérvonala alapján ebből a kalifátusból származott, és egyszerre találta ismerősnek és idegennek.

Most egyetlen ok vezérelte ide: egy gyilkosság.

Leilben, Sarasin fővárosában nyüzsögtek az azúrkék turbános fegyveresek, akik őrt álltak a körbefalazott város bejáratánál. Szűk nadrág helyett *szalvárt** viseltek, izmos karjuk bronzbarnán csillogott. A sivatagi szél a forró homok pézsmaillatát sodorta feléjük, a gyerekek csivitelésével és az őket kordában tartó felnőttek hangjával együtt.

* Bő nadrágot.

Nasir végignézett az örökön, és egy nagy sóhaj kíséretében le- szállt a kancája hátáról. Nem akart összecsapásba keveredni alacsonyabb rangú harcosokkal.

– Úgy tűnik, a hosszabbik úton kell mennem – dünnyögte, miközben megsimogatta Afya oldalát.

A lova válaszul felnyihogott, és Nasir kikötötte az állatot egy álmos tekintetű teve mellé. A ló az anyjáié volt, és a Hat Ősi Nővér egyikéről kapta a nevét.

Felpattant egy rakás rozoga ládára, és egyik tetőről a másikra ugrott, a környező épületek kiálló kövein egyensúlyozva, miközben a fülében Arawiya szultánjának utasításai csengtek. A szultán hangja egy kígyóra hasonlított, ami bekúszott az ereibe, és mérget fecskendezett a szívébe.

Felmászott egy falon, és gyakorlott könnyedséggel ugrott fel az épület tetejére. Kikerülte a közepén leterített, díszes szőnyeget, amit drágakőszínű párnák vettek körül.

Sarasin ege éppolyan komor volt, mint a gondolatai – örök szürkeségét csak a közeledő teveverseny izgatott zsvaja törte meg. Nasirt nem érdekelte túlzottan maga a verseny, csak a figyelem-elterelés, amit biztosított neki, és az ember, akit ígért.

Átugrott a következő háztetőre, majd elhajolt, amikor egy penge közvetlenül az arca mellé csapott le. Egy tizenhárom év körüli lány ugrott hátra levegő után kapkodva, és két szablyája egyikét a poros homokkőre ejtve, miután a váratlan birtokháborító megtörte a gyakorlata lendületét. Nasir pengéje lüktetni kezdett, de a férfi nem akart szükségtelenül ölni. *Mintha bárkit is szükséges lenne megölni.*

Az ajkához emelte az ujját, de a lány csak leesett állal bámulta a férfi csuklyás köpenyét. Nasir a haszaszinok réteges, fekete ruházatát viselte, elegáns ezüstszegéllyel. Szűk ingujja finom bőrkesztyűben végződött, a pengéje a ráncai alatt bujkált. A derekát összefogó hagyományos, szürke selyemövön egy szélesebb bőrvet is

viselt, abban tartotta a kisebb pengéit és a *handzsárja** hüvelyét. Ezt az összeállítást Pelusiában dolgozták ki, abban a kalifátusban, ami éppolyan fejlett volt a mechanika, mint a földművelés terén, vagyis a legkifinomultabb árut kapta.

– Haszaszin? – suttogta a lány olyan hangon, ami arra utalt, hogy titokban fogja tartani Nasir megjelenését. Felkarján kígyóra emlékeztető pántot viselt, kék köves szemekkel.

Nem – felelte volna Nasir legszívesebben a csodálattal telt kérdésre. – *A haszaszinok tisztességesen élnek.*

Volt idő, amikor a haszaszinok tánra perdültek, és a gonoszok elhulltak, a kereskedők hatalmat kaptak, az iparosok a porba hulltak. A penge csillanása megváltoztatta a világ folyását. Ők egykor a gyilkolás költői voltak, akik megadták a tiszteletet a szakmájuknak.

De ez jóval Nasir ideje előtt volt. Ő nem élt. Ő csak létezett. És senki nem értheti, mi a különbség a kettő között, amíg meg nem szűnnek létezni.

A lány elvigyorodott. Szaraszin szemmel nézve túl világos színekben tündökölt, fehér haja élesen elütött a homlokától, de a hófehér hajú demenahunok nem számítottak szokatlannak errefelé, különösen a nők. Demenhur kalifája előítéletes alak volt, aki, ha rajta múlt volna, még az öregedésért is a nőket hibáztatta volna.

A lány felvette a *handzsárját*, és elismerésre méltó mozdulatokkal folytatta a gyakorlatát, amelyekkel előkelő helyet kapott volna a haszaszinok házában, de Nasir nem értékelt fennhangon a teljesítményét. Ebben a világban, ahol bárki kukacok lakomájává válhat egyik napról a másikra, jobb takarékosan bánni a szavakkal.

Nasir tovasuhant a lány mellett, és átugrott a következő háztetőre, ami egy drapp kőépületre nézett. Odalent üresen tátongtak az utcák, csak egy-egy tevét vezettek végig rajtuk néha. Poros lámpák lógtak az ereszekről, melyek üvege már rég összetört a sivatagban.

* A handzsár közel-keleti tör.

A háztetők elfogytak, és Nasir levetette magát Leil *szukjába*. Rozoga lábakon álló pultok sorakoztak a piac területén, melyeket változatos színű, rongyos szövetek próbáltak védeni a naptól. A levegőben verejtek és forróság szaga ült. Csupasz felsőtestű utcagyerekek bujkáltak az asztalok alatt és a vásznak között, miközben sűrű tömeg bókászott a pultok mellett. A kísérteties táj itt életre kelt.

Délben még nagyobb forgalomra lehetett számítani, amikor a szerecsendió és a sumac illata összeolvad a hússal töltött *marta-bakéval*, amit a piacosok szolgálnak fel a bányászoknak, akik Arawiya egyik legrosszabb helyén dolgoznak: a Leil-barlangok szén- és ásványlelőhelyein.

A kereskedők most másfajta árukat kínáltak: élénk színekben pompázó szövettekercseket – melyek ragyogását eltompította egy kicsit a felhős ég –, olyan változatos színű fűszereket, hogy papiruszképet lehetett volna festeni velük, valamint faragott kőtálmakat jóval bonyolultabb mintákkal, mint aminek Nasir értelmét látta volna.

Átszuszakolta magát egy csapat nő között, és majdnem rálépett egy sókereskedőre, aki törökülésben gubbasztott a szőnyegén, értékes áruja zsákjai között, vállán egy szúrós szemű sólyommal. A viharvert képű férfi széles mosollyal pillantott fel rá, mivel fellelkesült a lehetséges új vevőtől – egészen addig, amíg meg nem látta Nasir öltözékét, és riadttá nem vált a tekintete.

Másoknak is megakadt rajta a szeme. Egy nő kiejtette a kezéből a frissen vásárolt gabona zsákocskáját. Nasir lehajtotta a fejét, és továbbment. Ha közelebb került az emberekhez, a suttagásuk a fülét súrolta. Ha még közelebb, meg is bámulták. Pontosan tudták, hova tart Nasir ebben a ruhában.

Ezért úgy tett, mintha nem venné észre, hogy egy dinárokkal teli erszény lehull az oldaláról, és az érmék szétszóródnak a porban. A homok kicsit eltompította az ezüst csillogását.

Így könnyebb dolga volt. Nasir azt szeretne volna, ha éppen olyan gonosz lehetne a szemükben, mint Ghameq szultán. Mert bizonyos értelemben az is volt. Vagy még gonoszabb.

De Sarasin népét megkeményítette az élet, ami napról napra egyre reménytelenebbé vált. Most gyilkolták meg a kalifájukat, és az országot jogtalanul elragadta tőlük a saját szultánjuk. Mégsem tűnt senki zaklatottabbnak, mint korábban.

Álljatok a sarkatokra! – utasította őket Nasir némán. – *Szálljatok szembe vele! Harcoljatok!*

Aztán önkritikát gyakorolt: *Még te sem mersz szembeszállni a szultánnal.*

Azokat, akik fel merték emelni a hangjukat, ő maga ölte meg.

Végül odaért a piac végéből nyíló síkatorba. Egy lány pislogott rá tágra nyílt, sűrke szemmel, majd besántikált az árnyékok közé, porfelhőt verve fel maga mögött. Homoki macskák vetették magukat a törmelékek közé néma mancsokkal, begörbített farokkal. Az omladozó kőfalakat szakadozott papirusz borította, amelyekre valami romantikus lelkű féleszű, akinek túl sok remény lángolt a keblében, verssorokat írt.

Nasir anyja mindig azt mondogatta, hogy akiben nincs remény, az csak test, lélek nélkül. A Nővérek száz évvel ezelőtt bekövetkezett halála miatt lettek ilyenek az emberek, mert megfosztották őket a mágiától, amelytől Arawiya függött. És itt, ahol a homok hamuvá vált, és soha nem látszott az ég, már senki nem reménykedett semmiben, főleg Nasir.

Ekkor egy katona lépett ki az árnyékok közül, bakancsa alatt megcsikordult a homok. Nasir hűvös közönnyel meredt a kivont kardjára.

– Állj! – szólt rá az őr, miközben kidüllesztette a mellkasát, majd a hasát is.

Hol találtnak ezek az ostobák ennyi élelmet?

– Egy kicsit elkéstél ezzel – válaszolta neki rezzenéstelen hangon. Megrázta a csuklóját, és a kesztyűjébe épített penge a kezébe csusszant.

– Azt mondtam, *állj!* – ismételte meg a katona. Kihúzta magát, miközben túlságosan újnak és lelkesnek tűnt egy olyan világba, ami úgyszólván hamar megtöri majd.

Nasir úgy döntött, megkíméli ettől az élménytől. Megvillant a pengéje a félhomályban.

– Milyen szánalmas utolsó szavak – jegyezte meg.

A katona szeme kidülledt.

– Ne! Várj! Van egy húgom...

Nasir megpördült, hogy kitérjen a kardja elől, majd végigsuhintotta a pengéjét a katona nyakán. Az árnyék mélyére húzta a gurgulázó tetemet, majd lesimította a köpenyét, és folytatta az útját a sikhátorban, tenyerével a mocskos kőfalat tapogatva, hogy kapaszkodót találjon rajta.

Mire ez véget ér, megöregszem.

Felmászott a falon a *szuktól* északra lévő házakra, és egyik teterről a másik tetőre ugrott, amíg oda nem ért a város leglátványosabb homokkő építményéhez, ami a többi fölé magasodott. A köztisztelőben álló Dar al-Fawdához. A tevéverseny szervezői azok közé a kiemelkedően rossz hírű csoportok közé tartoztak, akiknek az üzelmei felett a halott kalifa inkább szemet hunyt.

A drapp kövön paszteszínű, csipkés árnyékolók és fényűző párnák hevertek. Egy *dallah** és néhány sötét kávéfoltos, fületlen csésze várakozott mellettük. Összegyűrt ágynemű és selyemsálak tették rendetlenné a tetőt. Nasir pontosan tudta, mi folyik az ilyen helyeken, és gratulált magának az időzítéséért.

Félretolt egy kupac selyempárnát, és leguggolt a tető peremére. A sűrű égből nem tudta megállapítani, mennyi lehet az idő, de odalent a völgy, amelyben a versenyt megrendezték, már elkezdett megtelni emberekkel – sötét hajú, olajbarna bőrű, szomorú tekintetű szárazsinokkal. Az ő népével.

* Hagyományos arab kávékiöntő.

Ezek az ostobák azért gyűltek ide, hogy kiüritsék az erszényüket a tevékre tett fogadásokkal. Nasir lekicsinylő hangot hallatott, és a mögöttük álló sátrakat kezdte figyelni.

Most már bármelyik pillanatban.

Benyúlt a ruhája ráncai közé azért az édességért, amit előző este tett el magának, de az ujjai egy kerek doboz hideg felületéhez értek. Végighúzta a hüvelykujját a lapos korongot díszítő tevecsontra mozaikon. A szelencében egy megfakult, türkiz patinaszálakkal átszőtt napóra lapult, amelynek az üvege már rég kitört. Egykor egy szultána tenyerén csillogott, és Nasir arra gondolt...

Most nincs idő nosztalgiázni, te korcs! – Nasir összerezzen, amikor a fejében megszólalt az apja hangja, és kivette a zsebéből a zörgős papírt, amelyben a datolyás sütemény lapult.

Akadtt pár apróság, amitől még mindig képes volt úgy érezni magát, mint az az ember, akinek született. Egy későbbre eltett maradék sütemény. Egy régi napóra a letűnt időkből.

Hol lehet az az átkozott fiú? Már felvezették a tevéket, és Nasirnak le kellett jutnia oda, mielőtt kezelhetetlenné válik a tömeg. Dobolni kezdett az ujjával a kövön, amitől csupa zsíros poros lett a keze.

Ki fogom tépni a...

Ekkor megnyikordult a csapóajtó, és Nasir megfordult. Egy nyakigláb fiú mászott fel a tetőre. Egy homoki macska elnyávogta magát, és a gyerek mocskos lábához dörgölözött.

Nasir megemelte a szemöldökét.

– Ezt nem sietted el.

– Saj... Sajnálom. Nem tudtam elszabadulni Fawda efendi mellől.

A kisinas barna bőre csupa kosz volt. Dar al-Fawda tulajdonosa nem tartozott a tiszteletre méltó emberek közé, de Nasirt nem igazán érdekelte, hogy a fiú mégis megtiszteli az „efendi” titulussal.

– Minden elő van készítve számodra – folytatta a fiú olyan hangon, mintha valami hatalmas feladatot kellett volna végrehajtania,

nem csak azt elmondania Nasirnak, hogy hol találja a férfit, akit keres. Nasirnak tetszett, hogy ilyen egyenesen beszél hozzá. Fél tőle? Minden bizonnyal. De *beszélni* azért nem fél vele.

Belement a játékba, és biccentett neki.

– Fogadd *şükürömet*.*

A fiú erre éppolyan meglepetten nézett, ahogy Nasir érezte magát. Még mielőtt a büszkesége megakadályozhatta volna ebben, a kölyök felé nyújtotta a datolyás süteményt. A gyerek önkéntelenül levegő után kapott a cserepes ajkával, miközben óvatosan elvette tőle a finomságot, és megbűvölt arckifejezéssel kihajtogatta a zsírpapírt. Lenyalta a cukrot a mocskos ujjairól, mire Nasir gyomra összeszorult.

Ő soha nem látott mást, csak vért, könnyeket és sötétséget. A fiú szemében megjelenő remény, az arcán ülő piszok, a kiálló csontjai...

– Megtennéd, hogy... megtisztelsz még egy szívességgel? – Nasir csak pislogott. Ő és a „szívesség” nem igazán szoktak egy mondatban szerepelni. – A gyerekek, akiket a versenyek rabszolgáivá tettek... – folytatta a fiú. – Nem tudnád kiszabadítani őket?

Nasir a völgyre nézett, a gyerekekre. A hangja szenttelen volt, és érzéketlen.

– Ha nem a versenyeken halnak meg, akkor máshol fognak.

– Ezt nem gondolod komolyan – válaszolta a fiú hosszú szünet után, és Nasir meglepetten nyugtázta, hogy harag lángol fel a sötét szemében.

Hadd égjen csak, fiú.

– A megváltás csak ostoba hősöknek jár, akik soha nem is léteztek. Az ember segítsen önmagán, a többieket hagyja sorsára.

Nasir már évek óta e szerint az elv szerint élt. Most szó nélkül megfordult, és levetette magát a tetőről.

* Hálámat.

Szalvárt és fekete turbánt viselő katonák ügyelegtek a közelben. A magasabb rangúak egyszerű, bokáig érő köpenyt viseltek, vastag bajuszuk volt, és csoszogva járkáltak. Nasir soha nem értette a szakáll nélküli bajusz elborzasztó divatját, ezek a férfiak viszont úgy gondolták, hogy minél nagyobb, annál jobb.

A herceg egy datolyapálma árnyékában várt egy darabig, majd lehajtott fejjel beolvadt egy részegekből álló csoportba, akik a versenyre tartottak. Alacsony hokedlikén ülő bukmékerek, valamint olyan emberek mellett haladtak el, akik a saját fogadásuk tárgyának drukkoltak, miután csekélyke megtakarításukat feláldozták a rövid távú izgalom oltárán.

Még több teve érkezett a völgybe, és gyerekek, akik csupán poros *szalvárt* viseltek. Nasir ujjai megremegtek, amikor egy férfi rácsapott az ostorával egy fiúra, akinek az arcáról ömlöttek a könnyek, miközben máris vörösödő vállát dörzsölte gyilkos tekintettel.

Csak Sarasinban ébred bosszúvágy már ilyen fiatal szívekben is.

Nagyon kevesen tiltakoztak az ellen, hogy gyerekeket használjanak a versenyeken, mert minél könnyebb a zsoké, annál gyorsabb a teve, úgyhogy ez a felháborító gyakorlat élt és virult. Nasir vére lángolt, de az ujjainak megálljt parancsolt.

A szörnyetegeknek nincsenek kötelezettségeik az ártatlanokkal szemben.

Amikor részeg csapata végül beért a tömegbe, Nasir kislisszolt közülük. Összeszorított fogakkal tűrte a bűzt, és végignavigált az ünneplő tömegen, folyamatosan kerülgetve a homoki macskákat és az ételmaradékokat kereső gyerekeket.

Végül odaért a sátrakhoz.

Az első néhány, amibe bekukucsált, üresnek bizonyult. Hagyományos *medzslis*berendezés volt bennük, vagyis párnák heverték a padlójukon, amelyeken magánbeszélgetéseket vagy még intimebb találkozókat lehetett lefolytatni. A kisasin jelzése, a kövel rögzített piros kendő, a hetedik sátorban volt, ahogy azt ígérte.

Nasir keze az oldalán lógó *handzsár*ra vándorolt.

A célpont fiatal is lehetett, és vénségesen vén is. Akár a gyerekei is a közelben lehettek, hogy rémülten meredjenek élettelen szemébe, és a lelke után sikítsanak, ami soha nem fog visszatérni.

Neve is van. Ott lapult Nasir zsebében, egy feltekert papiruszdarabon.

Nasir beosont a sátorba. A bézs színű falak komor, halvány fényt árasztottak, ami bekúszott a vászon szakadásain, és megvilágította a levegőben szálló port. Tekercsek és könyvek heverték a szőnyegen, ami a homokot takarta, és egy ősz hajú férfi hajolt följük, aki egy lámpás fénye mellett írogatott valamit.

Miután a verseny elkezdődött, a tömeg egyre hangosabban kiáltott és ujjongott. Tevék horkantásai és a rajtuk ülő gyerekek kiáltásai egészítették ki a lármát. A férfi megdörzsölte a szakállát, és motyogott valamit magában.

Nasir többször elgondolkozott azon, hogy miért nem érez már szánalmat azok iránt, akiknek a megölésére küldték. A szíve egy bizonyos ponton felhagyott a tettei szörnyűségének befogadásával, és ennek semmi köze nem volt a birodalomra boruló sötétséghez. Nem, erről csak Nasir tehetett.

Ő változtatta feketévé a szívét, nem más.

Amikor meglátta, milyen nyugodt az áldozata, habozott egy kicsit, és felmerült benne, hogy talán a tudta nélkül kellene megölnie. De a tekercsek között olyanokat is megpillantott, amelyeket az ősi szafaita nyelven írtak – még a néhai Éjszaka Oroszlánja tetteinek regéit is. Az a két vérből származó férfi Arawiya trónját szemelte ki magának, és halál járt a nyomában a rettenetes Fekete Mészárlás alatt.

Egy történész. A férfi történész volt. *Ezért* kell Nasirnak megölnie?

Mélyebben belenyomta a lábát a homokba, ami megcsikordult a talpa alatt.

A férfi felnézett.

– Á, szóval megérkezettél. Elég sok időbe telt, amíg megtaláltál.

Nasir mellkasában ingerültség támadt. Nem gyakran fordult elő, hogy az áldozatai beszélgetni kezdtek vele, nem pedig harcolni próbáltak ellene.

– Én nem vadászom. Én akkor ölok, amikor utasítást kapok rá. A férfi elmosolyodott.

– Igazad van, haszaszin. De ha egyszer lehull a fej, a test többi része is követi. Ti végeztetek a kalifánkkal, én pedig azóta várlak téged, mert a tanácsadója voltam.

Ekkor melegség csillant a férfi szemében, és Nasir gyanakodva hátrapillantott, majd rájött, hogy ez a fény *neki* szól. Mint a kisinas hálája a háztetőn. De *ez* ezerszer rosszabbnak tűnt.

Senkinek nem lenne szabad kedvességet tanúsítania a gyilkosa iránt.

– Owais Khit – mondta Nasir csendesen.

Ez a név lapult a zsebében. Hangja ellentmondást nem tűrően csengett, szívébe keserű gyűlölet kúszott.

Owais a teveversenyek gyerekmunkásai érdekében jött ide, az ő felszabadításukért lobbizott, de sajnálatos módon egy másik célért is dolgozott. Egy olyanért, aminek semmi köze nem volt a halott kalifához, és ami kíváncsivá tette Nasirt, a hazaárulás gyanúja ellenére. Mert Arawiyában az erő halált jelentett, kivéve, ha a szultánt szolgálta.

A férfi lehajtotta a fejét.

– Az vagyok. Csináld gyorsan, bár tudom, hogy ez nem velem fog véget érni.

– Te hazaárulásról beszélsz. Már maga a munkád is hazaárulás.

Nasir kegyesebb is lehetett volna. Még azelőtt meg kellett volna ölnie a férfit, hogy megpillantotta volna a szemét, és feltámadt volna benne a kíváncsiság. Hogy lehet hazaárulás a történelem tanulmányozása?

– És a hazaáruló szultánok felett ki ítélkezik? – kérdezte Owais.

– A szultánnak nem lett volna joga megölni a kalifánkat, bármilyen kegyetlen is volt. Nincs joga elvenni a földünket, és átvennie

az irányítást a szaraszinsereg felett. Mi csak az uralma alatt álló öt kalifátus egyike vagyunk. Gondolkozz, fiú. Ha öt kalifátus ura, és a szultáni testőrség is a rendelkezésére áll, mi szükség arra, hogy egy teljes hadsereget magához ragadjon? A nép csak azért hallgat, mert mindenki attól tart, hogy még jobban megemelik az adónkat. Így átmenetileg biztosítva van a béke..., de mi végre? Én csupán azon dolgoztam, hogy napvilágra juttassam a változás okait. Hogy levezessem, hogy került jó szultánunk helyébe egy zsarnok. A szultánánk nem fogadta volna maga mellé, ha tényleg ilyen gonosz ember lenne. Valami mocorogni kezdett a sötétségben, fiú. Hamarosan a halál lesz a legkisebb gondunk.

Owais megemelte az állát, védtelenné téve ráncos nyakát.

– Csináld gyorsan – folytatta –, és abban a tudatban, hogy mások folytatni fogják majd a munkámat. Egy szép napon talán te is folytatni fogod, és Arawiya ismét olyan virágzó birodalomná válik, amilyen régen volt.

Ez lehetetlennek tűnt egy ifjú esetében, akinek vér tapadt a kezéhez. Akinek a szíve éppolyan sötétté vált, mint az a sötétség, ami ellen Owais dolgozott. Bármit is próbált ez a férfi a társaival együtt elérni, az nem lehetett hosszú életű. Minden egyes nappal tovább csökkent az összeesküvők száma – Nasir maga gondoskodott arról, hogy ez így legyen.

A *handzsárja* dalra fakadt, amikor kihúzta a hüvelyéből.

Owais kifújta a levegőt, és a fejére tekerte a turbánját. A penge csillanására megvillant a szeme; cserzett bőre ráncai között ragyogó gesztenyebarna írisz rejtőzött. Ismét mosoly kúszott az ajkára, és Nasirnak eszébe jutott a jelenet, amikor a szultán átadta neki a papiruszt. Újra megforgatta a fejében Owais figyelmeztetését, és megint felmerült benne, milyen abszurd, hogy pusztán azért kell megölnie valakit, mert olvas.

De ő soha nem hagyott munkát befejezetlenül.

Amikor a penge a bőréhez ért, az idős férfinak elakadt a lélegzete. Nasirban még egyszer, utoljára feltolultak az érzelmek, mi-